

цип е любим сезон на поетите, жадуващи обновление на живота. Самият Вапцаров извън „Моторни песни“ има три стихотворения със заглавие „Пролет“, обвързани с това характерно символично значение на пролетта. Но при „Пролет в завода“ не е така. Тук пролетта си е просто пролет, изява на жизнените сили на природата, животворно въздействащи върху човека. Без излишни детайли, с няколко характерни шриха поетичният рисунък изразително внушава разгърнатата се някъде навън природна картина:

Вятърът донесе  
отнейде  
топъл дъх на чернозем,  
един напев – широк и весел –  
и стъпки  
на попукани  
нозе.

И нахлупото през прозорците внушение на тази пролетна картина събужда в хората от завода и стари спомени, и нови пориви:

Онез, които някога са  
порили  
земята, пърхаха като коне.  
А другите, прозорците разтворили,  
сияеха пред  
синьото  
небе.

Тази жизнерадостна светла картина е дори малко неочаквана за потискащите внушения на изригващите черни облаци дим фабрични комини от корицата на стихосбирката. Но фактът, че поетът поставя в началото именно нея, според мен ясно подсказва неговия стремеж изображението на живота в поезията му да не е еднолинейно. Основните акценти на стихотворенията от „Моторни песни“ се движат между изобразението на живота като отворено към света природно съществуване и живота като потиснически социални условия, в които е принуден да съществува човекът. И това движение се откроява особено ясно в уводния цикъл „Песни за човека“. Ако „Пролет в завода“ ни въвежда изцяло в светлата атмосфера и бодро настроение на пролетта, нахлула „контрабандно“ в завода и преобразила неузнаваемо живота в него, то още